వాడుకైనవాడు

"ఎనిమిదీపది. రోజూ వచ్చే టైముదాటి పదినిముషాలైందన్నమాట." హాల్లో గడియారం వంక చూస్తూ మనసులో అనుకుంది కాత్యాయిని.

వంటింట్లో పనంతా పూర్తయి అప్పుడే పావుగంటవుతోంది. ప్రతిరోజూ కూడా ఎనిమి దవ్వకముందే భోజనాలై పనంతా అయిపోతోంది. ఎనిమి దయ్యే సరికల్లా వచ్చేవాడు. ఈరోజెందుకని... ఎందుకని రాలేదు...అనే ఆలోచనతో మాటిమాటికీ గడియారంవంకా, వీధి గుమ్మంవంకా చూస్తూ కూర్చుంది.

ఒకసారి వంటింటి గుమ్మందాకా వెళ్ళి మళ్ళీ వచ్చి హాల్లో కూర్చుంది. ఏదో వెలితనిపించి నట్లైంది మనసుకి. దాంతో విసుగుకూడా ఎక్కువైంది.

"జాక్ అండ్ జిల్ వెంట్ అప్‌ది హిల్." గట్టిగా అరిచి చదువుతున్నాడు బాబు.

రోజూ అయితే, ఏమన్నా తప్పులు చదువుతాడేమోనని బాబుపక్కనే కూర్చునేది వింటూ.

కానీ ఇవాళ దృష్టి దేనిమీదకీ పోవటంలేదు ఆ ఆలోచనని తప్పించుకుని.

బాబు చదివేది చెవుల్లో పడుతున్నా మనసుమాత్రం వింటున్నట్లు లేదు.

"రెణ్ణారెళ్ళు: రెండైదుల పది." అన్నయ్యని మించి అరుస్తూ ఎక్కాలు చదువుతోంది పాప.

"అబ్బబ్బ, ఇల్లెగిరిపోయేట్టు అంత గట్టిగా ఎందుకూ. కొంచెం మెల్లిగా చదువుకోండి." పిల్లల్ని గదుముతూ చిరాకుతో చూసింది.

"ఏవిటో: ఇందాకటినుంచీ పరధ్యానంగా ఉన్నావే." మంచంమీద కూర్చుని నవల చదువుకుంటున్న రఘురాం, ఆ మాట లనేసి మళ్ళీ పుస్తకం చదువుకోడంలో నిమగ్నుడయ్యాడు.

విననట్టుగానే ఊరుకుంది కాత్యాయని.

"ఎందుకు రాలేదో పాపం" అనుకుంటూ మళ్ళీ ఒకసారి వీధిగుమ్మంవంక చూసింది.

ఆ ఊరు వచ్చిన కొత్తలో అంతే

వై. జె.

దాదాపు ఇరవై రోజుల క్రిందట జరిగిన సంఘటన కాత్యాయిని ఆలోచనల్లో మెరిసింది.

ఆరోజు...

రాత్రి ఎనిమిదైంది.

ఏదో అర్జంటు పనిమీద భోజనం చెయ్యకుండానే బయటకెళ్ళాడు రఘురాం.

పిల్లలిద్దరిచేతా చదవిస్తూ హాల్లో కూర్చుంది కాత్యాయిని. ఉన్నట్టుండి బయట కేక వినపడింది. "అమ్మా ఓ ముద్దన్నం పెట్టించండమ్మా" అంటూ.

"వెళ్ళబ్బాయ్. వెళ్ళు. ఇంకా భోజనాలు కాలేదు" అనేసి, చూపులు చేతిలో ఉన్న పుస్తకం మీదికి మళ్ళించింది.

ఒక నిముషం గడిచేసరికి మళ్ళీ కేక. "అమ్మా. కాస్తన్నం పెట్టండమ్మా."

వెళ్ళకుండా ఇంకా ఉన్నాడే. అయినా వాడికి సమాధానం చెప్పేదేవిటనుకుంటూ "నీక్కాదూ చెప్పేది. ఇంకా భోజనాలు కాలేదు" అంది విసుగుతో.

మళ్ళీ బయట ముష్టివాడరుపు వినిపించేసరికి భయంవేసింది కాత్యాయినికి.

ఇంట్లో మగవాళ్ళెవరూ లేనిసమయం కనిపెట్టి ముష్టివాళ్ళలా వచ్చి ఇంట్లోకి జొరబడి, ఆడవాళ్ళని బెదిరించి, చేతికందింది పట్టుకుపోయే దొంగల్నిగురించి తన చిన్నతనంలో విన్న సంగతులు గుర్తొచ్చాయి.

దాంతో కాత్యాయిని భయం రెట్టింపయింది.

ఇప్పుడొచ్చింది దొంగేనేమో. అందుకే అలా ఉండుండి అరుస్తున్నాడు. తీరుబడిగా నుంచుని అంతా పరిశీలిస్తున్నట్టున్నాడు. ఇంట్లో మొగాళ్ళు లేరని తెల్సుకుని వచ్చినట్టున్నాడు. ఎలా ఇప్పుడు? అసలే ఈ చుట్టుప్రక్కలదగ్గర్లో ఎక్కడా ఇళ్ళులేవు. అరిచినా ఎవరికీ వినపడదు.

హాయిగా ప్రశాంతంగా ఉంటుంది, చుట్టుపక్కల ఇళ్ళు లేకపోతే అనుకుంది, ఈ ఇల్లు చూసినప్పుడు. కానీ ఇలాంటి భయాలగురించి ఆలోచించనేలేదు, ఛ, బుద్ధిపొరపాటు. ఇప్పుడేం చెయ్యడం, భగవాన్. "భగవంతుణ్ణి తల్చుకోవటం తప్ప ఏమీ చెయ్యలేకపోయింది.

తలుపు గడియపెట్టేద్దామనుకుంది కానీ భయంతో లేవలేకపోయింది.

అంతకుముందే తలుపు వేసుకోనందుకు తనని తనే నిందించుకుంది.

గాలి అటువైపునించి వస్తోందికదా అని తీసేవుంచింది ఆ తలుపుని. అప్పుడు భయాలేం మనసులోకి రాలేదు.

అంతకంతకీ ధైర్యం పోయి, వొళ్ళు చల్లబడిపోయినట్టనిపించి, పిల్లలిద్దర్నీ దగ్గరకి లాక్కుని గుండెలకి అదుముకుంది కాత్యాయిని.

అర్థం కాక బిక్కమొహాలేసుకుని చూస్తూండిపోయారు వాళ్ళిద్దరూ,

ఒక నిముషంసేపు బయట ఏ అలికిడీ లేకపోయేసరికి, ప్రాణం కుదుటపడ్డట్టనిపించింది కాత్యాయినికి.

"అమ్మయ్య. వెళ్ళినట్టున్నాడు. బతికించాడు దేవుడు. ఇప్పుడైనా తలుపేసుకుంటే మంచిదనుకుంటూ లేచి మెల్లిగా అడుగులు వేసుకుంటూ తలుపు దగ్గిర కొచ్చింది.

వెయ్యబోతూ ఒకసారి పక్కనించి బయటికి తొంగిచూసింది.

నమ్మలేకపోయింది...

ఇంకా అక్కడే, గేట్ పక్కన నించుని ఉన్నాడు. మెట్లమీద లైట్ పడుతుండటంవలన ఆ వెలుగులో స్పష్టంగా ఆ ముష్టివాణ్ణి చూడగలిగింది.

గుబురుగా పెరిగిన ఆ గడ్డం చూసేసరికి వొళ్ళు జలదరించి గబుక్కున తలుపేసి గడియపెట్టింది.

"నిజంగా దొంగే అయుంటాడు, సందేహంలేదు. లేకపోతే...ఇంక ఆలోచించలేక పోయింది. భర్త వచ్చి తలుపు కొట్టేవరకూ పిల్లల్నిద్దర్నీ చెరోపక్క పెట్టుకుని దేవుణ్ణి తల్చుకుంటూ కూర్చుండిపోయింది.

"రేపటినించీ రాత్రి ఏడుదాటితే ఇల్లు కదల్ను. సరేనా" అంతావిని నవ్వుతూ అన్నాడు రఘురాం.

"అయినా నీకు భయమెక్కువ." అన్న మాటలుకూడా చివర చేర్చక పోలేదు.

మర్నాడు పొద్దున రాత్రివచ్చిన ముష్టివాడు ఇంటిముందునించి వెళ్తుంటే, గబగబా పనిమనిషిని తీసుకొచ్చి చూపించి రాత్రి జరిగిన సంగతి చెప్పింది కాత్యాయిని.

"బలేవోరం దమ్మగోరు" అంటూ పకపకా నవ్వింది.

"ఆ దరుక్కునేవాడే నండీ. ఆడి కొడుకు కాణ్ణి మోసంచేసి పోయిండు. పాపం. పని చేసుకోను సత్తాలేక ఇట్టా బతుకుతా ఉన్నాడు. శాన మంచోడు. ఇం కెన్నాళ్ళో బతకడంటా రాణ్ణి సూసి నోళ్ళు." అంటూ ముగించింది చెప్పడం.

అది మొదలు రోజూ రాత్రిళ్ళు మాత్రమే వొస్తున్న ఆ ముష్టివాడికి అన్నం పడేస్తుండేది కాత్యాయిని.

వారం రోజులు పోయాక చెప్పింది పనిచేసేది. "ఆడి పాకిక్కడికి దగ్గర్లోనే ఉండాదమ్మా. అందికని రాత్రిళ్ళు ఎంతో దూరం పోనేక ఈడి కోచోటికే వస్తాడంటమ్మా. మీరుపెడితే తిన్నట్టు లేపోతే పస్తేనంట. అక్కడోళ్ళు చెప్పుకుంటుంటే యిన్నాను."

అది వినేసరికి ఆ ముష్టివాడి మీద మరింత జాలివేసి తప్పకుండా అన్నం వేస్తూండేది కాత్యాయిని రోజూ.

ఒకరోజు అడగనే అడిగాడు రఘురాం: "నీకు ముష్టివాళ్ళంటే చిరాకుగా; 'పనిచేసుకుని బతకకూడదా'" అంటూవుగా.

"అయితే" ఎందుకలా అడిగాడో అర్థమైనా, కానట్టు చూసింది.

"అహా, ఏంలేదు. రోజూ ఆ ముష్టి

"ఆడపిల్ల అని ఇప్పుడు విచారిస్తే ఏం లాభం — అబద్ధాలాడితే ఆడపిల్లలు పుడతా రని తెలీదూ మీకు! — పెళ్ళైన కొత్తలో ఎన్నెన్ని వాగ్దానాలు, ఎంత కోసి మాటలు చెప్పి ఆశపెట్టారు — అవన్నీ ఊరికే పోతాయా మరి......"

నాకే కన్నం పడేస్తుంటేనూ" అని పోయాడు.

వెంటనే అందుకుని చెప్పింది కాత్యాయని. "ఔను. కానీ పాపం ఇతను చాలా మంచివాడు. పనిచేసుకునే శక్తైనా ఉండీ."

......

"అమ్మా! మంచినీళ్ళు కావాలి. పాయసం అమ్మా" అంటూ బాబు పిల్చే సరికి ఈ లోకంలోకి వచ్చింది కాత్యాయని.

"వీడు మరీను ఇక్కడినించి వంటింట్లోకి వెళ్ళడానికే భయపడతాడు. పెద్దయ్యాక చాలా గేతయారవుతాడేమో!"

అనుకుని నవ్వుకుంటూ లేచి బాబుకి తోడు వెళ్ళింది.

"రామ్మా! నేను మంచినీళ్ళు తాగే శానుగా? అలాగే నుంచున్నావేం. మళ్ళీ నే వెళ్ళిపోతే నీకు భయం వేస్తుంది. రా" అంటూ చెయ్యి పట్టుకున్నాడు బాబు. యాంత్రికంగా బాబు వెనకాలే వచ్చేసింది హాల్లోకి, కాత్యాయని.

మళ్ళీ ఒకసారి గడియారం వంక చూసి బరువుగా ఊపిరి పీల్చుకుంది.

"అమ్మా! నేను చదుకుంటానే" పుస్తకం దాచుకుని వచ్చింది పాప.

"పడుకో మహారాజులా. ఎవ రొద్దన్నారు?" గేటువంకే చూస్తోంది.

"ఆం. మరీ పొద్దున్న రాత్రి పడుకున్నప్పుడు కథ చెప్తాన్నావుగా" ముద్దుగా అడిగింది పాప.

"కథాలేదు ఏం లేదు పోయి పడుకో. గోల చెయ్యక" విసుగ్గా జవాబిచ్చింది.

"ఇవాళ్లెందుకో చిరాగ్గా ఉంది. పాపం పనిచేసి బాగా అలిసిపోయి ఉంటుంది" అనుకున్న రఘురాం పుస్తకం పక్కన పడేసి లేచి కూర్చుని పాపని పిల్చాడు "నేను చెప్తాను రా పాపా కథ."

"నువ్వేం చెప్పక్కర్లేదు నీ కనకేం రావు కథలు" అని తల్లి [illegible]ర్చింది సంతోషంతో మంచంమీద పడుకుంది వచ్చి.

"అనగనగా ఒక రాజు. ఆ రాజుకేమో ఏడుగురు కొడుకులు" కథ మొదలు పెట్టేసరికే అడ్డుతగిలింది పాప. "ఆ కథ నాకెప్పుడో తెల్సు. అమ్మ చెప్పింది. ఇంకోటి చెప్పు" అంటూ.

"మరిందాక అమ్మకేం కథలు రావన్నావే" నవ్వొచ్చింది రఘురాంకి.

"ఔను మరి. ఇప్పుడడిగితే ఎందుకమ్మా చెప్పలేదూ?" బుంగమూతి పెట్టింది.

"సరేలే ఇంకోటి చెప్తాను" అంటూ కథ మొదలు పెట్టాడు.

"పాపం, అనవసరంగా దాన్ని విసుక్కున్నాను. ఏం చేసేం ఇసీ" అనుకుంటున్న కాత్యాయని గేట్ చప్పుడైనట్టు అనిపించి వంగిచూసింది.. 'ప్చ్. ఎవరూ లేరు' అనుకుంది.

"వస్తే గేట్ తీసుకుని లోపలికొస్తారా ఏంటి?" తన తెలివితక్కువతనానికి తనకే నవ్వొచ్చింది.

కాని మనసు నవ్వలేకపోయింది...

హృదయం చిన్నబుచ్చుకుంది...

మనసులో వెలితి...

ఏదో బాధ...

అరగంటసేపు విసుగూ, చిరాకూ.

ఒకసారి వంటింట్లోకి వెళ్ళి గిన్నెలో మూత పెట్టి ఉంచిన అన్నం, కూరా చూసి వచ్చి మూత పెట్టేసింది.

నడిచిన దార్నే తిరిగి నడిచింది

హాల్లోకొచ్చి కూర్చుంటూ దృష్టి గడియారం మీదకి తిప్పింది. "ఎనిమిదిన్నర. ఇంకా రాలేదే అయినా ముసలివాడి గురించి ఇంతగా ఆలోచించడం దేనికి" హృదయం సర్దిచెప్పుకోవాలని చూసింది. మనసు దానితో కలవలేదు.

చేసిన ప్రయత్నం విఫలమే అయింది.

"పాపం, జ్వరం వొచ్చిందేమో. చూసే దిక్కైనవారూ కూడా ఉండరా ముసలాడికి." కాత్యాయని కళ్ళల్లో జాలితో బాటు సానుభూతి కురిసింది.

"ఒకవేళ వొస్తుంటే దారిలో ఏదైనా ప్రమాదం. ఛ. ఏదిది పాడాలోచనలు" అనుకుంటున్న కాత్యాయనికి బయటి నుంచి వచ్చిన "అమ్మా!" అన్న కేక వినిపించి అమృతం చిలికినట్లయింది.